

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

K platnosti mimosoudní výpovědi; u výpovědi zaslané jako soukromý dopis rekomandovaný s návratkou jest náhradní doručení poštou vyloučeno.

Rozsudkem okresního soudu v N. B. ze dne 12. prosince 1927 čj. C 265/27-13 byla uznána výpověď, daná žalobkyní A. K. žalované firmě T. a A. B. dne 30. června 1927 za účinnou z důvodu, že písemná osmidenní výpověď ze dne 30. června 1927 byla doručena žalované firmě dne 4. července 1927 a námitky podány až 12. července 1927, tudíž opožděně (nikoliv ve 3 dnech ode dne doručení výpovědi).

Krajský soud v K. H. jako soud odvolací odvolání žalované nevyhověl a rozsudek napadený potvrdil, mimo jiné z těch důvodů, že vzal zjištěno, že písemná výpověď odeslaná z K. spěšně a doporučeně byla dne 4. července 1927 vydána žalované straně ve Z. tím způsobem, že listonoš, pokusiv se marně doručiti dopis T. B. a na to jeho prokuristovi D. Č., zapsal jej jako obyčejný doporučený dopis s návratkou do soupisu všech doručených dopisů, tak zvané doručovací karty, a odevzdal všechny dopisy i kartu do archivu úřednici zmíněné firmy A. Ch., která jest vedoucí úřednicí v archivu a jako taková přijímá dopisy poštou došlé i doporučené, a to i v době, kdy není dovolená, a roztřídí je pak na příslušná místa. Soud odvolací maje pak na zřeteli, že mimosoudní výpověď netřeba doručiti podle předpisů o doručování žalob, jak jest to předepsáno v § 564 c. s. ř., dále že doručení výpovědi k rukou úřednice A. Ch., když osoba, které mělo býti doručeno, nebyla zastížena ve své obchodní místnosti, odpovídá předpisu § 103 c. s. ř. o doručení náhradním, pokládá za to, že výpověď byla žalované firmě dodána dne 4. července 1927 (§ 565, poslední odstavec c. s. ř.). V přesvědčení tom byl utvrzen zejména tou okolností, že zmíněný způsob doručování doporučených listinných zásilek byl obvyklým a dokonce i mezi žalovanou firmou a poštovním erárem smluveným. Svědkyně A. Ch. také podle svého seznání řečený dopis také přijala, datum dojití tužkou na návratce poznamenala a také dodatně dojití dopisu lístkem potvrdila. Okolnost, že ředitel D. Č., vrátiv se z dovolené, podepsal doruční lístek teprve dne 10. července 1927 a že toho dne byl dopis otevřen, jest nerozhodna, když výpověď byla již dne 4. července 1927 žalované firmě v její obchodní místnosti (archivu) k rukou jmenované úřednice doručena a tudíž dodána.

Nejvyšší soud dovolání žalované firmy vyhověl, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu II. stolice, by o odvolání znovu jednal a rozhodl, a to z těchto důvodů:

Nejvyšší soud rozhodl již mnohokrát a rozhoduje důsledně, že o námitkách podaných vypověděnou stranou proti výpovědi jest i za platnosti zákona o ochraně nájemníků provésti podle § 571 c. s. ř. řízení sporné a že jest podle § 572 c. s. ř. rozhodnouti rozsudkem, i když vypověděná strana namítá, že jí přísluší ochrana nájemníků. Není účelem takového sporu, aby bylo vypovídající straně ve sporném řízení uděleno povolení k výpovědi podle § 1 a 4 zákona o ochraně nájemníků, nýbrž je jím, aby bylo rozhodnuto, zdali daná výpověď jest účinnou či zda má býti zrušena. Takové rozhodnutí děje se rozsudkem, byť i bylo nutno řešiti na námitku žalovaného předurčující otázku, zda pro ten který případ platí ochrana nájemníků. Kladné vyřešení této předurčující otázky nemá jiného významu a účinku, než že se výpověď prohlásí za zrušenou (srv. na př. rozhodnutí č. 3741, 4707 sb. n. s.). Totéž platí obdobně i ve sporech, v nichž žalovaný nájemník proti žalobě na vyklizení bytu namítá domnělou nepřipustnost pořadu práva, protože k zrušení nájemní smlouvy jest prý třeba výpovědi schválené v řízení nesporném. Nejde v těchto případech vpravdě o námitku nepřipustnosti pořadu práva, nýbrž jde o nedostatek zákonných předpokladů vymáhaného nároku, který má v zápětí jeho zamítnutí, ale nečiní řízení zmatečným podle § 477 č. 6 c. s. ř. Není proto ani v souzeném případě zmatečnosti z téhož důvodu vytýkané. To seznal správně též odvolací soud a nezáleží na tom, že k svému seznání došel z mylného, již nahoře vyvráceného názoru, jako by šlo o námitku nepřipustnosti pořadu práva, pravoplatně již rozhodnutou ve sporu C 277/25. Stejně není odůvodněna výtka zmatečnosti, opřená o § 477 č. 9 c. s. ř., neboť lze rozsudek přes tvrzený odpor v jeho důvodech spolehlivě přezkoumati.

Ale pravdu má odvolání v tom, pokud napadá rozsudek pro mylné právní řešení (§ 503 č. 4 c. s. ř.) otázky, zda námitky proti výpovědi byly podány ve lhůtě pro ně volné, pokud se tkne otázky, od kdy lhůta ta začala. Podle zjištění nižších soudů zaslala žalobkyně žalované firmě výpověď v doporučeném dopise s návratkou, jehož doručení se stalo tím způsobem, že listonoš, pokusiv se marně doručiti dopis T. B. a na to jeho prokuristovi D. Č., zapsal jej jako obyčejný doporučený dopis s návratkou do soupisu všech doporučených dopisů, tak zvané doručovací karty, a odevzdal všechny dopisy i kartu do archivu

úředníci žalované firmy A. Ch., která jest vedoucí úřednicí v archivu a jako taková přijímá dopisy poštou došlé i doporučené a roztřídí je pak na příslušná oddělení. Z toho usuzuje odvolací soud, že doručení výpovědi, již jako výpověď mimosoudní nebylo třeba doručiti podle předpisu o doručování žaloby, odpovídá předpisu § 103 c. s. ř. o doručení náhradním, a pokládá proto výpověď za dodanou žalované firmě dne 4. července 1927, kdy byla odevzdána A. Ch. Avšak nejde tu o doručení soudní zásilky, neplatí tu proto předpisy §§ 87—122 c. s. ř. o doručení. Jde tu o soukromý dopis odevzdaný poště jako rekomandovaný dopis s návratkou. Podle § 127 č. 2. lit. b) pol. 10 poštovního řádu (nař. min. obchodu z 22. září 1916 č. 317 ř. z.) jest náhradní doručení — jinak přípustné podle č. 2. lit. a) téhož paragrafu citovaného nařízení — u zásilek s návratkou vyloučeno. Nelze proto míti zřetele k doručení žalobkyni výpovědi k rukou A. Ch., pokud není jisto, že A. Ch. byla podle § 114 řečeného nařízení oprávněna ji za žalovanou převzít, nýbrž bylo by lze ji míti za doručenou teprve tehdy, kdyby bylo jisto buď, že byla odevzdána osobě k jejímu přijetí podle § 114 oprávněné aneb že vypovídaná firma již před tím jinak její obsah zvěděla. V příčině té neučinil odvolací soud potřebná zjištění a nelze tudíž toho času, ani řešiti otázku, zda žalovaná firma vynesla námitky proti výpovědi v čas. Bylo proto odvolací rozsudek podle § 510 c. s. ř. zrušiti a nebylo třeba se již obíratí s ostatními vývody dovolatelčinými.

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 16. března 1928,
čj. RV I 448/28-1. R. v. z. s. Jaroslav Karas.

**K výkladu §§ 82 živn. ř., 1162 ob. č. a 27 č. 6 o obch. pom. —
Pojem hrubé urážky proti představenému.**

Nejvyšší soud jako soud dovolací vyhověl mimořádné revisi, podané firmou J. E. proti rozsudku okres. soudu v J., potvrzenému krajským soudem v H. K. ve sporu o určení práva na propuštění z práce dělníka J. H. a změnil rozsudky nižších stolic v ten rozum, že se žaloba J. H. zamítá a žalobce odsuzuje se k zaplacení útrat všech tří stolic a připojil tyto důvody:

Co se týče námitky nepřípustnosti pořadu práva, je dovolací soud podle své praxe založené plenárním usnesením vázán na souhlasná rozhodnutí nižších stolic a co se týče námitky věci rozsouzené, byla věc nižšími stolicemi správně rozřešena, neboť v přední sporu šlo o jiný nárok než ve sporu nynějším a spory